

stændigheder et stort Fremstribt og en Forbedring ved Lovudkastet i Forhold til det, som nu bestaaer, thi Politidirektørens Protokol nyder den allerringeste Grad af Tillid, som det er muligt, at nogen som helst offentlig Institution kan nyde. Der er den ringest mulige Tillid til, at de Kjendelser, der affiges ved den som upaaanfelige Domme, ere baserede paa en lidenskabsløs og rolig Undersøgelse af Sagen, at de virkelig slutte sig til en Overveielse af de Undskyldningsgrunde, som den Paagjældende kan anføre for sig, osv. Det er under alle Omstændigheder en overordentlig stor Forbedring, naar man kan komme fra denne Forhandling ved Politidirektørens Protokol med en Politifuldmægtig, der i Reglen ikke vil høre, hvad der siges, og som i Reglen intet andet Svar har paa de Grunde, som anføres, end Genstavelsselsord, der ikke anbefales i Haandbøger for Belevenhed og Høflighed — jeg siger, det er en Forbedring, naar man kan komme dertil til en Ret, hvor den Paagjældende kan komme til at afgive fuldstændig Forklaring om sit Forhold, hvor der sidder en Mand, der ikke har den tilvante brutale Maade at tale paa, hvor Sagen kommer til virkelig Forhandling, og hvor den Paagjældende altid vil have een stor Appel, der netop i disse Sager spiller en vigtig Rolle, nemlig fra Dommeren til den offentlige Mening. En Mand vil temmelig rolig finde sig i at faae en upaaankelig Dom, selv om den er paa 30 til 40 Rd. istedetfor de 20 Rd., som ere satte i Lovudkastet, naar han veed, at hans Medborgere ville finde, at denne Dom er meget for streng, og at han i Virkeligheden ikke har gjort sig fortjent til en saa høi Straf.

I det jeg gaar over til nogle Enkeltheder, skal jeg tillade mig at optage en Tanke, der er fremkommen fra den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (Fjedersen), og de Bemærkninger, som den høitæredede Justitsminister dertil knyttede, nemlig med Hensyn til, at der i Lovudkastets § 15 — § 17 i Lovudkastet, som det nu er kommen til os — er udeladt en Linie af den tidligere Affattelse, som gik ud paa, at den private Klager skal give sit Samtykke til, at Sagen hæves. Dersom min Sukommelse ikke skuffer mig, saa var Grunden

til, at denne Bestemmelse blev optagen ifjor, væsentlig den, at for den nye Politiret skalde tillige behandles Spørgsmaal om Mynbigheidsmisbrug af Politiet, og man fandt da, at naar en privat Klager var kommen frem mod en Politiebedsmand eller en Politibetjent for Mynbigheidsmisbrug, burde ikke Dommeren, der kunde staae i venstabeligt Forhold til Politiet og kunde ønske at skaarne det, kunne lade Sagen falde, uden at ialtsald den Private dertil gav sit Samtykke. Jeg troer ogsaa, at dette Hensyn er et væsentligt. Paa den anden Side kan det ikke nægtes, at der kan tænkes private Klager i forskjellige offentlige Politifager, hvor det let kunde give Anledning til megen Chikane, dersom det forbreedes, at den private Klager skalde give sit Samtykke, inden Sagen hæves. Der kunde tænkes saadanne Forhold, hvor en Mand fandt Glæde og Fornøielse i at forfølge en Anden med ibelige Angivelser og Denunciationer om forskjellige smaa Politiforfeelser, og hvor det vilde være ubilligt, om ikke Dommeren skalde være berettiget til at sætte en Grændse for saadan Chikane ved at hæve Sagen imod Vedkommende, hvad enten den private Klager vilde eller ikke. Det kunde maastee være muligt til anden Behandling at finde en Form, ved hvilken man kunde opnaae den Fordeel, som man ifjor tilsigtede, at vinde Sikkerhed med Hensyn til Klager over Mynbigheidsmisbrug af Politiet, og hvorved tillige kunde forebygges sige Chikanerier. — 3 Anledning af den samme Paragraf — § 15 i Regjeringens og § 17 i det nu fra Landsthinget oversendte Udcast — skal jeg endnu tillade mig en Bemærkning. Den Mynbigighed, der for Dieblisset tilkommer Politidirektøren til at lade Folk i visse Tilfælde for ringere Forfeelser slippe med en ringere Mulkt, istedetfor den i Lovgivningen befalede, er jo nu henlagt til Dommerne i de nye Politiretter, men naturligviis kun for saadanne Sagers Vedkommende, som efter de almindelige Regler i § 1 og 2 ville høre under disse offentlige Politiretters Behandling. Nu har Forholdet imidlertid ordnet sig saaledes, at der er Forfeelser, som ikke længere direkte undersøges af Politidirektøren selv, men ere henlagte til Undersøgelse af andre Institutioner, dog saaledes, at den egentlige